

Venstre i Folketinget, og jeg maa derfor tilstaa, at jeg undrer mig noget over, efter nu at være kommet herop, at se Partiet Venstre staa som en næsten kompakt Masse som Modstander af dette samme Forslag, som det i saa høj Grad har været Partiets Folketingsafdeling magtpaaliggende at gennemføre. Det siger selvfølgelig ikke noget med Hensyn til Spørgsmaalets saglige Berettigelse, jeg vil kun gøre opmærksom paa, at det virker noget desorienterende, naar man har forhandlet sig møjsommeligt, tror jeg at turde sige, gennem Sager af stor Vigtighed og ført Forhandlinger med de forskellige politiske Partier, og man tror at have opnaaet Enighed om noget, da at møde en ganske modsat Opfattelse i det Ting, man derefter skal forhandle med.

Det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Ejsing) gjorde efter min Mening ikke store Forsøg paa at motivere selve det berettigede i det Ændringsforslag, han var Ordfører for. Det ærede Medlems Tale var, forekom det mig, i høj Grad dialektisk. Naar det ærede Medlem f. Eks. vilde støtte sig til Statsbaneudvalget til Fordel for sit Ændringsforslag, saa er det dog, som han meget godt ved, ganske urimeligt. Det ærede Medlem søger da vistnok ogsaa, snarere end at faa Støtte hos Statsbaneudvalget, at sætte dettes Udtalelser i uheldig Belysning. Det ærede Medlem siger, at Statsbaneudvalgets første Krav har været Kravet om Indskrænkning i Antallet af Instanser, og denne Sætning mener saa det ærede Medlem at kunne bringe i Modsætning til Lovforslagets Bestemmelser og bruge til Forsvar for sine egne. Men dette kan han jo ingeniunde gøre. Det, Statsbaneudvalget med sin Bemærkning vil sige, er det, at Sagerne skal passere saa faa Instanser som muligt. Men det er jo ikke det samme som at sige, at der skal være saa faa Instanser som muligt. Det afgørende er, at Sagerne ikke skal gennemløbe en hel Række af Instanser, men at de kan finde deres Afgørelse saa hurtigt som muligt. Naar en Sag finder sin Afgørelse allerede i første Instans, kan det for den Sags Skyld være ganske ligegyldigt, om der er adskilligt flere Instanser. Disse Instanser kommer altsaa ikke den Sag ved. Det er netop Kærnepunktet i hele dette Spørgsmaal, at Sagerne saa vidt muligt skulde faa deres Afgørelse i de første Instanser. Det er Meningen, at Stationsforstanderne og Overbanemestrene paa deres indskrænkede Omraade og Sek-

tionslederne paa deres mere udvidede Omraade skulde kunne foretage en Række Afgørelser af Sager, som saaledes ikke kommer videre, og som altsaa er uafhængige af Instansernes Antal.

Det ærede Medlem argumenterede stærkt imod den her foreslaaede Ordning under Henvisning til, at den Ordning, som blev gennemført i 1903, ogsaa blev motiveret med, at man tilstræbte en Decentralisation, hvilket altsaa ikke var lykkedes. Men hvis der skal argumenteres paa den Maade, vil man overhovedet ikke kunne foreslaa nogen ny Ordning med den Motivering, at man tilstræber Decentralisation, uden at det ærede Medlem kommer og siger: Ja, men det var ogsaa Meningen i 1903. Det ærede Medlem maa virkelig tage Spørgsmaalet for sig og bedømme, om det er muligt at gennemføre en Decentralisation paa Grundlag af dette Forslag uden Hensyn til, om det er lykkedes i 1903 eller ikke. Fordi et Forsøg er mislykkedes i 1903, er det dog ikke umuligt, at gentagne Forsøg kan føres igennem, og Forskellen paa dette Forslag, og hvad der var foreslaaet i 1903, er jo de mere udtrykkelige Bestemmelser, som her findes.

Det ærede Medlem henviste ogsaa spottende til, at man før 1903 havde haft Sektioner, som man den Gang havde forladt, medens man nu vil foreslaa dem igen. Ja, men Forskellen paa Sektionerne før 1903 og de Sektioner, som her foreslaas, er jo den, at Sektionerne i 1903 ikke havde nogen Myndighed til at afgøre Sager, men kun var Ekspeditionskontorer, som skulde lade Sagerne gaa videre, medens Forslaget her tilsigter at udstyre dem med Magt og Myndighed, men ogsaa med Ansvar for de Afgørelser, de træffer.

Det ærede Medlem nævnte, at saa vidt det var ham bekendt, var man allerede i Færd med at inddele Statsbanerne i Sektioner. Ja, det er desværre ikke helt rigtigt; thi der er jo en naturlig Grænse for, i hvilket Omfang denne Sektionsinddeling kan finde Sted. Der finder for Tiden en Sektionsinddeling Sted, idet Banestrækningerne bliver afdelt i Sektioner, for hvilke de tilsynsførende Baneingeniører hver især har deres rent personlige Ansvar, og denne Inddeling i Banesektioner, som saaledes foregaar og til Dels nu er gennemført ad administrativ Vej, har jeg allerede tidligere omtalt som forestaaende og som ganske nødvendig, hvad jo desværre Bramminge-Ulykken var en alvorlig Paamindelse om. Jeg skal